

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Beata Gudowska

SSN Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku J. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

o wysokość świadczenia,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 6 grudnia 2010 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 14 lipca 2010 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 14 lipca 2010 r. odrzucił skargę kasacyjną ubezpieczonego J. P. od wyroku tego Sądu z dnia 24 lutego 2010 r. oddalającego apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 16 czerwca 2009 r., oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 20 marca 2009 r. oraz z dnia 10 kwietnia 2009 r. r. w sprawie o wysokość świadczenia.

Podstawę odrzucenia skargi kasacyjnej stanowiło ustalenie jej niedopuszczalności ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia niższą niż dziesięć tysięcy złotych. Sprawa, której dotyczyła skarga kasacyjna - według oceny

Sądu Apelacyjnego – nie była sprawą o przyznanie lub o wstrzymanie emerytury, w których skarga kasacyjna jest dopuszczalna bez względu na wartość przedmiotu zaskarżenia. Była natomiast „na etapie postępowania odwoławczego” sprawą o wysokość świadczenia, w związku z czym o dopuszczalności skargi kasacyjnej decydowała wartość przedmiotu zaskarżenia. Skoro zaś podana przez ubezpieczonego wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych, to na podstawie art. 398⁶ § 2 skarga podlegała odrzuceniu.

W zażaleniu ubezpieczony zarzucił naruszenie: art. 22 k.p.c. przez błędne zakwalifikowanie przedmiotu skargi jako żądanie zmiany wysokości świadczenia oraz art. 398 § 1 k.p.c., „gdyż przedmiot decyzji organu rentowego obejmuje sprawę wymienioną w przedmiocie zaskarżenia i taki sam jest przedmiot odwołania do Sądu Ubezpieczeń Społecznych”. Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości; o nadanie biegu złożonej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 24 lutego 2010 r.; o zasądzenie na rzecz żalącego się kosztów postępowania zażaleniowego.

W uzasadnieniu zażalenia podniesiono, że Sąd Apelacyjny błędnie uznał, że przedmiotem dochodzonego w sprawie roszczenia jest świadczenie pieniężne. Tymczasem sporna kwestia, która stała się przedmiotem skargi kasacyjnej, polega na kwestionowaniu przyjętej przez organ rentowy i w zaskarżonym skargą kasacyjną wyroku podstawy wymiaru emerytury. Przedmiotem zaskarżenia nie jest wysokość przyznanego świadczenia, lecz prawo do innej emerytury, niż przyznana. Żalący się powołał pogląd wyrażony w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2001 r., II UZ 82/01 – OSNP 2003/19/474.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zaskarżone postanowienie opiera się na ustaleniu, że na etapie postępowania odwoławczego sprawa, w której ubezpieczony wniósł skargę kasacyjną była sprawą o wysokość świadczenia.

Jednakże Sąd Apelacyjny nie wskazał podstaw powyższego ustalenia. Tymczasem z uzasadnienia wyroku z dnia 24 lutego 2010 r. od którego ubezpieczony wniósł skargę kasacyjną wynika, że przedmiotem postępowania

sądowego było odwołanie od dwóch decyzji ZUS – decyzji z dnia 20 marca 2009 r. i decyzji z dnia 10 kwietnia 2009 r. odmawiających wnioskodawcy „prawa do emerytury na ogólnych zasadach”. W decyzjach tych rozstrzygnięto również „o wysokości świadczenia” ale rozstrzygnięcie o tym pozostaje w ścisłym związku z odmową przyznania emerytury – jak to wyrażono – na ogólnych zasadach. W takiej sytuacji, skoro odwołujący się dochodząc wyższych świadczeń emerytalnych zaskarżył rozstrzygnięcie o nieprzyznaniu mu emerytury innej od tej, którą poprzednio miał (tzw. nauczycielskiej) i skoro kwestia ta objęta została także podstawą skargi kasacyjnej, przyznać należy rację żalącemu się, iż przedmiotem zaskarżenia odpowiednio do przedmiotu sprawy jest kwestia przyznania emerytury w rozumieniu art. 398² § 1 k.p.c. W podobnym kierunku interpretacji powyższego przepisu wypowiedział się Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 listopada 2001 r. II UZ 82/01 (OSNP 2003/19/474) oraz w postanowieniu z dnia 13 maja 2004 r. II UZ 13/04 (OSNP 2004/23/409).

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy uwzględnił zażalenie stosując odpowiednio art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.